

Szluka Erika: Epilógus

Kedves Scott!

Mikor ezt olvasod már nem öllelek, nem csókollak és nem fogom kezed. Mikor ezt olvasod már nyugodt vagyok és elmúlt minden fájdalmam. Tudom, ez egy pillanatra szívedbe mar. Kérlek nyisd ki az ablakot, ha minden a tervem szerint alakult, akkor most virágzik az orgona. Ül a foteledbe, vegyél egy nagy levegőt és dőlj hátra. Ha a levél felett a másik fotelre pillantasz hidd el, ott vagyok. Látod már mosolyogsz, hiszen jól ismerlek, tudtam, hogy még megvan a fotelom. Töröld meg a szemed, nem ázhat el a papír! Ezt nyugodtan olvasd a szigorú hangomon. Egy utolsó beszélgetésre hívlak. Ne értsd félre. Bármikor kereshetsz, meghallgatlak, de ez az utolsó, hogy Én beszélek.

Emlékszel mikor azon a bizonyos nyáron találkoztunk a Duna parton? Sokszor kérdezted, miért mentem aznap este a partra és miért vártam a sátrak mögött. Igazából Rád. Bár most, hogy írom a levelet, rájövök, hogy onnan tudtad, hogy a sátrak mögött bujkáltam, hogy te is figyeltél engem. Megnyugtat, hogy nem én vettem Rád magam, hanem Te is akartad. Amúgy húgodtól tudtam, hogy kint leszel a nyárzárón. Tudod, hogy mindig hittem benne, hogy vannak akiknek dolguk van egymással, de aznap nem hagyhattam, hogy még várnom kelljen Rád. Most, hogy belegondolok mennyi időnk volt együtt örülök, hogy egy percet sem vártam. Mellékeltem egy képet, amit akkor este csináltál, azzal a régi géppel. Elmosódott, pont, ahogy idővel az emlékem is. Ne gyötörd magad, ennek így kell lennie, attól még minden perce valódi volt. Köszönök minden együtt töltött időt. A fagyizást, a sok türelmet, amikor késtem a randikról vagy amikor "nem kérek semmit köszi" után megettem a vacsorád felét. A sok forró éjszakákat vagy ha a helyzet úgy hozta... nappalt.

Mosolyogj, igen. Látod, fog ez menni! Amikor tudtuk, hogy már nincs sok hátra egy valamit kértél. Tarts ki! Kérted. Én minden erőmmel, amíg csak bírtam azt tettem.

Most Én teszem ugyan ezt. Kérlek.

Tarts ki! Hiszen a fájdalomdra enyhülést hoz az idő és haragodat felváltja az elfogadás. Szeretettel gondolsz majd Rám. Hiányzom- e? Igen biztos, de nem élhetsz az emlékembe kapaszkodva. Ne érezd árulásnak vagy megcsalásnak, ha egyszer másra mosolyogsz. Ha eljön az idő nyiss és legyetek boldogok. Nem kérem, hogy bárkit úgy szeress, mint Engem, vagy légy vele olyan, mint Velem. Hiszen olyan nem lesz. Vele máshogy lesz jó, máshogy lesz igazi.

Bár az utunk most elágazik, hidd el, ha eljön az idő akkor Te és Én újra Mi leszünk.

Tudod Te...